

Entegre Olmak İçin Kriz Bir Fırsat

Dünyanın yaşamakta olduğu ekonomik kriz, yurtdışında ve yastık altında çokça parası olan Türk yatırımcılar için iyi bir fırsat

Bu yazıyı Digitürk'te "Pride" adlı filmi izledikten sonra yazmaya karar verdim. Film, Jim Ellis'in 1971 yılında Philadelphia eyaletinde siyahlardan kurduğu yüzme takımının, gördükleri zulme rağmen başarısını anlatıyor. Amerika'da siyahlara karşı olan hareketleri yıllarca

filmlerde ibretle izledik.
“Türkiye’de olsa böyle olmazdı”
diye düşünenler çok olmuştur.
Ama ne yazık ki yanılıyorlar.
Çünkü bizde olan siyahlar o
şehirlerin maskotu olacak
sayıda azdı. Yani nüfusun belli
bir kısmını Afrikalı göçmen
olarak içimizde bulundursay-
dık, hiç kuşkunuz olmasın;
bizde de aynı sorunlar olurdu.
Mexico City’de yapılan 1968
olimpiyatlarında 200 metrede
altın ve bronz madalya kazanan
Amerikalı iki siyah atlet, Tom-
mie Smith ve John Carlos’un
madalya töreni sırasında siyah
deri eldivenleri ile yumruklarını
havada tutarken, siyahlara
biçilen ikinci sınıf vatandaşlık
ve fakirlik elbisesini protesto
ediyorlardı. Bu olay siyahların
dünyaya en önemli mesajı oldu.
Amerika o dönemleri atlattı
ve siyahi bir Başkan çıkararak
konuya noktayı koydu.

23 Mayıs'ta New York Madison Avenue de 28. Türk Günü yürüyüşü vardı. Ben ilk olarak 4. Türk Günü yürüyüşüne katılmıştım. O zaman sayılarımız çok daha az ve katılımcı gelir profili çok farklıydı. Şimdi dikkatimi çeken ise o zamanki katılımcıların hem gelir düzeyi

hem de yaşam biçimi olarak inanılmaz ilerlemesi ve ABD'ye entegre olmalarıydı. ABD bu anlamda çok badireler atlattasına rağmen önce siyahlar olmak üzere Hispanikler (Güney Amerikalılar), Çinliler, Türkler ve Yunanlılar gibi azınlıklarla tam entegrasyon sağladı. Çünkü ABD zaten azınlıklarla kurulmuştu. Ama Avrupa öyle değildi. Avrupa'da tam tersine denize kıyısı olanlar (İngiltere, Hollanda, Fransa, Portekiz vs) sömürgeciydi. Ya da genişlemek için Almanya gibi alabildiğine saldırgandı. Durum böyle olunca, yabancıların entegre olması çok zordu. Ben yıllarca Almanya'da tren garları çevresindeki yerleşim bölgelerinde toplu olarak yaşayan Türk vatandaşlarımızı eleştirdim; niye entegre olamıyorlar diye. Ama şimdi daha iyi anlıyorum ki onlar isteseler de karşı taraf buna izin vermeyecekti. Özellikle ekonomik nedenlerle gittikçe artan işsizlik, milliyetçiliği daha da patlatıyor ve entegrasyon başka bir bahara kalıyor. Avrupa Parlamentosu'nun haziran başında yapılacak seçimlerine 27 Avrupa Birliği ülkesi katılıyor. Seçim yarışın-

da bir sürü kart açılıyor. Bu kartların başında adı geçen ülke tabii ki “Türkiye”. Bunu Alman Başbakanı Merkel bile yapıyor. Alman Sol Parti’den Sevim Dağdelen, yabancıların yerel seçimlere katılmasına karşı çıkan koalisyon partilerini eleştirerek, “Almanya dışlanma ülkesi” demiş. Terör örgütlerinin finansmanı ve desteklenmesi dahil Türkiye’yi yıpratacak ve elinde koz bırakmayacak her türlü kartı iyi kullanan bazı Avrupa Birliği ülkeleri artık deşifre olmuş durumda.

Burada benim amacım ülkeleri karşılaştırmak ve Pro-Amerikanizm yapmak değil. Entegre olmak için başka çabaların olması gerektiğini düşünüyorum. Dünyanın yaşamakta olduğu ekonomik kriz, yurtdışında ve yastık altında çokça parası olan Türk yatırımcılar için çok iyi bir fırsat. Bunun dışında bazı şirketlerimiz ve birliklerimiz çok iyi nakde sahipler. Bu birikimler ile ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinde orta ölçekli şirketler satın alınabilir. Bunlar teknoloji şirketleri, büyük mağaza zincirleri veya servis sektörü şirketleri olabilir. Bunu yapabildiğimiz takdirde onlarla entegrasyonumuz biraz da metazori olacak. Bugün Yunanistan ile geçmişteki sorunlar sınırlandıysa bunu Yunan firmalarının Türkiye'deki ortaklıklarına borçluyuz. Finansbank'ın sahibinin Yunan National Bank of Greece olduğunu biliyoruz. Opel, Kanadalı Magna Konsorsiyumu'nun oldu. Hem de bu konsorsiyuma Merkel, satın alma fiyatı

olan 1,5 milyar doları da kredi olarak veriyor. Düşünsenize Türkiye'li bir konsorsiyum Opel'i almış olsaydı Almanlar ne yapardı? Ama beceremedik. Halbuki becerileseydik üretim hatlarından birini hemen İran'a satar, yatırdığımız parayı hemen geri alır, yan sanayi tedarik şartını Türkiye olarak koyardık. Üretimine Khodro tarafından 1967 yılında başlanan ve bugüne kadar yaklaşık 2,5 milyon adet üretilen Peykan marka araba yerine Opel üretmeye başlardı.

TİM, İTKİB, Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası veya diğer birlikler, şu gayrimenkul, enerji projelerini bıraksınlar da fon oluşturup büyük mağaza zincirleri satın alsınlar. Tur operatörleri, otel zincirleri, deniz taşımacılığı şirketleri, teknoloji şirketleri satın alalım. Hükümet sadece politik olarak bunun pazarlamasını yapsın, özendirsin. Bu aralar o kadar güzel şirketler karşıma çıkıyor ki keşke Türkiye'deki nakit sahipleri ellerini ceplerine atsa diyorum. Halbuki her sektöre yönelik havuzlar oluşturulsa, bu havuzlar yurtdışında satın alınacak şirket baksalar ne iyi olurdu. TÜBİTAK'ın 2023 Vizyon belgesini en çok eleştiren benim. Çünkü orada yazılanların gerçekleşmesi imkansız. Bu saatten sonra Türkiye'nin marka yaratması, teknoloji geliştirmesi çok zor. Bizim arayı kapatmamız için hazır olanları satın almamız lazım. Sevgili bireyler, şirketler hadi eller ceplere. Her şeyi devletten beklemeyin bakalım. **BWT**

Ekonomik nedenlerle gittikçe artan işsizlik, milliyetçiliği daha da patlatıyor ve Almanya'daki Türklerin entegrasyonu başka bir bahara kalıyor